

Arnošt Procházka: *Konec pohádky*

A les opět zpustnul.

Princeznu zlatou zase vězní v černém hradě trojhlavý drak
a chrlí žár a síry v třesoucí se děsem kraj.

Je mrtvo kol.

Smutno je ňadro mé
a smutna duše má.

Na volných vlnách neúkojných tužeb se chvěje,
ve stojatých vodách pohřebných slz se utápí.

Je mrtvo kol.

A les opět zpustnul.

Kvílící zvuk táhne se zněmlou houští,
výr těžkým tepotem křídel tiš hluchou brázdí.....

teď v stínech blesklo ustrašené oko

a laň prchá,

bílá laň.

Má duše se modlí.

Nebo choří starci jdou ve vyhnanství hlubokými závějemi a hlad je vede.

Vojíní klekají před bitvou pod žehnajícím objetím kněze.

A les opět zpustnul.

Oplzle hnusné tance vede šerednost nečistých čarodejnic nad ohni smrdutých kouřů
a z dále ozývá se nářek stád hnaných na porážku,

ryk matek, jimž berou mlád'.

Hadí!

Duše má rozervána řtí se v skon.

Tupí barbaři vtrhli do obětnic nedotknutých,

hruborucí, zprznili cudnost květův a poplvali bílou něhu světic.

Servány jsou úběly svatebních rouch čistých nevěst,

vůně myrt nevinnosti do prachu stékají,

panenství mystické krvácí ve chlípných rictech masa.

A les opět zpustnul.

Nádhery královských jasů rozváty.

Šero mlžné a sychravé zaplavuje rozdupanou zemi.

Šero mlžné a sychravé pláče s dalekých nebes.

Šero mlžné a sychravé plně sytí třísnivým kalem duši mou.

A les opět zpustnul.

(Prostibolo duše, 1895)

Karel Hlaváček: *Hrál kdosi na hoboj*

Hrál kdosi na hoboj, a hrál již kolik dní
hrál vždycky navečer touž píseň mollovou
a ani nerozžal si oheň pobřežní,
neb všechny ohně, prý, tu zhasnou, uplovou.

Hrál dlouze na hoboj, v tmách na pobřeží, v tmách,
na plochem pobřeží, kde nikdo nepřistál:
hrál pro svou Lhostejnost, či hrál spíš pro svůj Strach?
byl tichý Pastevec, či vyděděný Král?

Hrál smutně na hoboj. Vzduch zhluboka se chvěl
pod písni váhavou a jemnou, mollovou...
A od vod teskně zpět mu hoboj vlhkem zněl:
Jsou ohně marny, jsou, vždy zhasnou, uplovou.

(1898?)

O. Březina: *Snad potom...*

Tu hudbu mi nalej v akkordů křišťálnou číš,
kde z tónů zvětralých jisker se zdvihá mámivá tíž
jak výpar z nehlubších sklepení duše, kde v stínech
zrá výčitek oheň ve vzpomínek kvasících vínech.

Na úpatí pohoří Smrti, kde v ledovců závratný spád
se smývá Věčnosti příval, chci umdlený spát,
a illusi dní, klam krve a šero vlastního žití,
jak dusivý sen, jenž na prsa kleká, chci sníti.

A probuzen lítostí duší svou povstat za tisíce jar
pod sestárým sluncem až blankytu vyhasne žár,
a k vychladlé zemi jak uhelný milíř, setlelý v kouři,
se zřítí udušen život pod nánosem věků a bouří.

Snad potom, v žal posledních soumraků, vzpomenu zpět
na světla vyhaslých lilií a západů krvavý květ,
na hudbu pěnících vod, jak v ztlumeném zachvění citer
v ruch růžových slavností zvonila za vyhaslých jiter,

a v zeleních niv na zářivé průvody slunečních dní,
jak v triumfech táhly, v jásotu barev a v šelestu žní
pod rozpjaté stany čekajících nocí, z nichž lila se jednou
na hlavy dávných národů vůně. A procitlé zvednou

se písni bývalých tužeb, pohledů doznělý smích
a rozkoší žár, jimž dýchal těl vonný a chvící se sních
a z dýmu vyhaslých věků a ve tmy zapadlých vodopádech
snad s lítostí ucítím vlastního života teplo a vůni a zádech.

(*Tajemné dálky*, 1895)